

Пейо Яворов
Заточеници

От заник-слънце озарени,
алеят морски ширини;
в игра стихийна уморени,
почиват яростни вълни...
И кораба се носи леко
с попътни тихи ветрове,
и чезнете в мъгли далеко
вий, родни брегове

И някога за път обратен
едва ли ще удари час:
вода и суша — необятен,
света ще бъде сън за нас!
А Вардар, Дунав и Марица,
Балкана, Странджа и Пирин
ще греят нам — до гроб зарица
сред споменът един.

Рушители на гнет вековен,
продаде ни предател клет;
служители на дълг синовен,
осъди ни врага заклет.
А можехме, родино свидна,
ний можехме с докраен жар
да водим бой — съдба завидна! —
край твоя свят олтар.

Но корабът, уви, не спира;
все по-далеч и по далеч
лети, отнася ни... Простира
нощта крилото си — и веч
едва се мяркат очертани
на тъмномодър небосклон

замислените великани
на чутният Атон.

И ний през сълзи накупели
обръщаме за сетен път
назад, към скъпи нам предели,
угаснал взор — за сетен път
простираме ръце в окови
към нашият изгубен рай...

Горчива скръб сърца ни трови. —
Прощавай, роден край!